

LBRIS

We know
books

Colecția Din temnițe spre Sinaxare

UN SFÂNT PRINTRE NOI

Părintele martir Constantin Sârbu

Ediția a doua, revăzută și adăugită

Cu o introducere de părintele Marin Cojoc

Ediție îngrijită de Danion Vasile

Editura Areopag
București, 2024

<i>În loc de prefață la ediția a doua: Sfinții - modele de sfințenie</i>	
<i>Danion Vasile</i>	5
Introducere	
<i>Părintele Marin Cojoc</i>	13
MĂRTURII DESPRE SFÂNTUL CONSTANTIN SÂRBU	
Scurtă evocare	
<i>Părintele Gheorghe Calciu</i>	17
O viață de om	
<i>Dr. Octavia Tăslăuanu</i>	24
Început de păstorire și lucrare la Biserica Sapienței	
<i>Matilda Mircea</i>	30
Liturghisitorul	
<i>Constantin Burlăcioiu</i>	54
Învățătorul	
<i>Tatiana Cortun</i>	71
Organizatorul	
<i>Corneliu Codreanu</i>	81
Propovăduitorul	
<i>Viorica Udrescu</i>	94
Părintele săracilor	
<i>Ana Cristea</i>	100
Înzestrat cu toate darurile	
<i>O credincioasă a bisericii</i>	111
Duhovnicul	
<i>Mariana Stoicof</i>	133
Un ales al Domnului	
<i>Maria Mărculescu</i>	146
Ultimele zile	
<i>Mama Elena</i>	154
Previziuni	
<i>Matilda Mircea</i>	163

ANEXE.....	167
Un sfânt printre noi <i>Danion Vasile</i>	167
Prefață la ediția întâi <i>Xenia Mămăligă</i>	172
Ofrandă sfinților, mucenicilor, mărturisitorilor din temnițele comuniste <i>Ciprian Voicilă</i>	177
Din rugăciunile Sfântului Constantin Sârbu	182
Suferința creștină în închisorile comuniste. Un mărturisitor creștin și un martir: Părintele Constantin Sârbu <i>Părintele Marin Cojoc</i>	201
O minune recentă a Sfântului Constantin Sârbu.....	235
ACATISTUL SFÂNTULUI PREOT CONSTANTIN SÂRBU, NOUL MUCENIC	238

INTRODUCERE

Părintele Marin Cojoc

La 48 de ani de la adormirea sa, pe 18 octombrie 2023, într-o zi de miercuri, au fost descoperite sfintele moaște ale Sfântului Preot Mărturisitor Constantin Sârbu de către Părintele Marin Cojoc, care a dat mărturie despre deshumarea sa și despre buna mireasmă care a ieșit din sfintele moaște.

La această mărturie de sfințenie se adaugă și mărturia celor care au fost de față: cei trei muncitori care au lucrat la deshumare, apoi dintre membrii Bisericii Sapienței Ghencea Ilie, Bal Corneliu, Constantinescu Vasilica, Vârvăroiu Cristina Liliana, Tei Cristina Elena, avocații de la firma de vizavi de biserică, preotul Beldianu Adrian de la Biserica Mihai Vodă și cântărețul său, domnul Adrian din Vrancea, care îl însoțea, au simțit puternic în ziua deshumării, chiar și seara la orele 17.00, buna mireasmă duhovnicească ce izbucnea din mormântul părintelui. Acestora li se adaugă alte câteva sute de persoane care au venit și au simțit această minune deosebită.

Mirosul acesta, buna mireasmă duhovnicească, s-a simțit mai multe zile în șir la mormântul părintelui și uneori izbucnea și umplea strada. În seara celei de-a cincea zile, duminică, era curtea bisericii plină și la un moment dat mirosul acesta a izbucnit din nou din mormânt, atât de puternic, probabil și potrivit credinței celor de față, încât toată suflarea a strigat, plină de uimire. Cu toată prezența atâtor oameni veniți din diferite localități ale țării, a persistat o stare de pace și de liniște, fenomen pe care l-au simțit foarte mulți oameni.

Într-una dintre seri, Părintele Marin Cojoc a văzut pe cineva de la pangarul Arhiepiscopiei și a întrebat: „Ați venit în control, domnule?” Acesta a răspuns: „Nu, părinte, simt o stare de liniște și de pace, cum rar am mai întâlnit!”

Părintele Ilarion Argatu a mărturisit că, după ce l-a împărtășit pe patul de spital, în jurul capului Părintelui Constantin Sârbu a apărut aureola de sfânt. La vederea acesteia, după ce a mișcat de mai multe ori perna ca să se asigure că nu este o iluzie optică, Părintele Ilarion a exclamat: „Cunună de martir!”

Părintele Marin Cojoc mărturisea: „Părintele este un sfânt, un chip de preot slujitor desăvârșit. El este printre noi. Părintele Sârbu a pățimit foarte mult, dar a avut și multă râvnă. Unui loc pustiu și atât de încercat, aflat sub presiunea timpilor istoriei, amenințat să fie dărâmat în câteva rânduri, Părintele a reușit să-i dea viață, în primul rând, duhovnicească. A știut să ofere oamenilor puterea cuvântului, căldură duhovnicească și să-i adune.”

Același mărturisea altă dată la Trinitas TV: „Părintele Constantin Sârbu este cunoscut în țară și în străinătate. Sunt creștini de-ai noștri care l-au cunoscut și se roagă lui, alții care nu l-au cunoscut și se roagă dânsului. Și eu am o rugăciune zilnică pentru ambii Părinți, pentru Părintele Constantin Sârbu și pentru Părintele Constantin Voicescu, cel care i-a urmat la acest Sfânt Altar. Îi simt ca sfinți, deoarece au pățimit prin închisori în mod nedrept, au fost lăsați fără familii, pe drumuri, și au avut o slujire desăvârșită pentru biserică și pentru neam”.

Părintele Marin Cojoc dă mărturie cu privire la buna mireasmă duhovnicească ce ieșea din grădina bisericii, din fața altarului cu mult timp înainte de deshumare, Părintele Mărturisitor arătându-și voința de a fi descoperit și deshumat. Acest fenomen îl mărtu-

IPDIS | We know
hope

risesc și alte două doamne cu multă credință ce locuiesc lângă biserică. De asemenea, Părintele Marin Cojoc dă mărturie cum în câteva rânduri (ultima oară pe 27 ianuarie 2024) s-a trezit noaptea cu buna mireasmă a Părintelui Constantin Sârbu. Acest fenomen li s-a întâmplat și doamnei Ruxandra Irina și unui domn Bogdan de la Brașov, care s-au rugat de mai multe ori la mormântul Părintelui Constantin Sârbu.

Medicul Doina Roditis, care a fost fiică duhovnicească a părintelui, dă mărturie despre darul înaintevererii pe care acesta îl avea și despre slujirea desăvârșită a părintelui.

Lect. Univ. Dr. Bordea Daniela, fiică duhovnicească, a dat mărturie despre înainteverea părintelui mărturisitor Constantin Sârbu și despre minunile sale.

Giacomuzzi Cristina-Simona, fiică duhovnicească a părintelui, a dat mărturie cu privire la darul înaintevererii și la minuni săvârșite de acesta.

Doamna Georgeta, de la Biserica din Bariera Vergului, care a fost construită de Părintele Sârbu, dă mărturie despre minunea care s-a săvârșit când moaștele părintelui au fost descoperite. O prietenă a sa avea soțul foarte bolnav în spital, suferise un infarct foarte grav și urma să fie operat, dar medicii nu îi acordau prea mari șanse. În urma rugăciunilor familiei la moaștele părintelui Constantin Sârbu, operația a reușit în mod minunat, iar medicii au rămas uimiți.

Dr. Maria Ursulescu și Elena Hanganu, fiice duhovnicești, au dat mărturie despre faptul că Sfântul Mărturisitor Constantin Sârbu a fost omorât la Spitalul Poștei de unele elemente din securitatea comunistă.

Sfântul Preot Mărturisitor Constantin Sârbu spunea: „La Judecată vom merge cu toții, de mână, și vom fi întrebați ce am făcut pentru cel de alături. Vom

fi judecați nu atât pentru răul pe care l-am făcut, cât pentru binele pe care am neglijat să-l facem”.

Salutăm cu încredere frățească apariția acestei noi cărți editate de domnul Danion Vasile, care dă mărturie deplină pentru slujirea martirică a acestui părinte mărturisitor și sfânt, Constantin Sârbu, de la Biserica Sapienței. Este încă un episod livresc foarte laudabil, care zidește conștiințe, unește suflete și aduce în fața credincioșilor istoria martirică excepțională a unor preoți de mare vrednicie și sfințenie a neamului nostru românesc.

**MĂRTURII DESPRE
SFÂNTUL CONSTANTIN SÂRBU****SCURTĂ EVOCARE***Părintele Gheorghe Calciu*

În mai 1963 am fost eliberat din închisoarea Aiud, după 15 ani de detenție, și adus direct la Viișoara, lângă comuna Mărculești – Slobozia, un sat de exilați bănățeni, cu casele zidite din lut, cu curți frumoase, pomi roditori în grădini, și străzi largi, bine îngrijite, deși când ploua pământul se muia și se făcea o mocirlă care ajungea până la genunchi.

Acolo fusese un câmp de mazăre, un câmp imens de Bărăgan. Bănățenii arestați și deșertați pe acel câmp s-au văzut sub cerul liber fără niciun adăpost, cu copii, cu bătrâni, cu bolnavi și fără niciun fel de posibilitate de a supraviețui. Erau păziți de ostași, ca nu cumva să intre în pădurea din apropiere și să dispară. O situație de neînchipuit, fără acoperiș, fără closete, fără nimic altceva decât ceea ce putuseră să ia din casă în momentul când mașinile securității i-au ridicat și i-au dus în Bărăgan.

Și-au săpat în pământ bordeie pe care nu au avut cu ce să le acopere. Întindeau saci deasupra, cearcefuri, fiecare ce avea, fixând colțurile cu bolovani de pământ. Au venit ploile mari, s-au umplut gropile cu apă, unii bătrâni și chiar copii au murit înecați. Atunci li s-a dat voie să meargă în pădure, să adune crengi pentru foc și chiar să taie lemne, pentru a-și acoperi bordeiele. Au fost obligați să meargă la o gospodărie de stat, să lucreze la canalele de irigație, la vii, la construcția de grajduri etc., ceea ce a fost o mare binecuvântare, pentru că inginerul șef le dădea în schimbul

URDIS | We know books

muncii câte un car de paie de orez, ca să-și acopere mai bine bordeiele. Anul următor, au început să-și construiască din pământ casele, le acopereau cu paie de orez care luceau în bătaia soarelui și așa a apărut un sat de exilați, cu un aer rustic și tradițional, amin-tind parcă de satele românești din preajma năvălirilor barbare. În 1963, când am fost eliberat, deja o parte din bănașeni primiseră dreptul de a se întoarce în sa-tele lor și casele lor din Vișoara rămăseseră pustii.

Am ajuns acolo noaptea târziu. Jandarmul m-a întrebat dacă mai știi pe cineva, un prieten, la care să pot dormi câteva nopți, până îmi voi curăța casa pe care mi-o va repartiza. Nu cunoșteam pe nimeni. Jandarmul m-a dus la Preotul satului, Constantin Sârbu. Nu pentru că m-ar fi cunoscut sau l-aș fi cunoscut, ci pentru că, am înțeles atunci, el primea pe oricine. Avea o căsuță din lut cu o tindă și o cameră. Pereții erau acoperiți cu icoane și, când a deschis ușa să mă primească, aerul mirosea a tămâie. Am înțeles că se rugase, că această casă era locuită de îngeri. Mi-a dat să mănânc ceva și după o scurtă rugăciune m-am culcat.

Am stat cu Părintele câteva zile, până ce mi s-a repartizat o casă. Erau multe pustiite, după plecarea exilaților. Ca printr-o tristețe a firii, la scurtă vreme după ce ocupantul casei pleca, se descojeau pereții, iarba creștea pe poteca ce ducea de la stradă la ușa casei, o singurătate copleșitoare respira întreaga locuință. Chiar dacă nu știai nimic, înțelegeai că este o casă părăsită. Așa arăta casa mea când, după câteva zile, în care trăind cu Părintele, rănile mele începeau să se vindece. Ciudat, el nu-ți ținea predici, nu mă îndemna să mă rog, nu se arăta în niciun fel a fi bigot, dar inima mea era în sărbătoare cu el. Părintele a mers cu mine să vedem casa și a observat tristețea care mă copleșea văzând tristețea casei. Mi-a pus mâna pe umăr – am simțit dintr-o dată că sunt mai tare.

IRPIS | Welcome to books

- Nu te teme, mi-a spus, casa se va înveseli de îndată ce te vei muta în ea.

Mi s-a părut că a folosit o figură de stil, o personificare sau o metaforă și m-am uitat la el cu un zâmbet, ca și cum i-aș fi arătat că-i apreciam observația poetică. Dar Părintele nu zâmbea. Avea o față luminată, privea parcă prin mine și această senzație m-a făcut să nu mă simt nici singur, nici trist. Părintele Sârbu a rostit o rugăciune de binecuvântare, mi-a spus ce-mi trebuie, unde să găsesc mătură și lucruri cu care să mă învelesc, nu aveam absolut nimic decât ce era pe mine și o manta ruptă. Oamenii din sat m-au ajutat. Cred că și fără prezența Părintelui m-ar fi ajutat, dar atunci am simțit că protecția lui mi-a adus un plus de simpatie din partea lor. Unii au lucrat cu mine, frământând lutul cu care să lipesc casa, acolo unde căzuse lutul și varul, alții mi-au adus un pat de la cineva plecat de curând; de la un vecin am primit paiele, peste care am pus un țol dăruit ca să nu dorm pe scândură, într-o zi aveam tot ce-mi trebuia în casă: pat, găleata de apă, cană, o farfurie, o lingură, o furculiță, lampă cu gaz și o icoană de la Părintele Constantin. De 15 ani nu fuseseam așa de bogat și de liber. De la casele unde erau familii mi-a venit mâncare. A doua zi m-au luat la ferma de stat, ca să muncesc pentru a obține paiele cu care să-mi dreg acoperișul. M-am simțit stăpân pe casă, pe mine, pe tot ceea ce era în casa mea și toate lucrurile erau binecuvântate de Părintele Constantin: nimic nu era blestemat ca la închisoare, nici patul, nici lingura, nici găleata de apă. Peste toate plutea binecuvântarea lui Dumnezeu, coborâtă prin semnul crucii făcut de mâna Părintelui Sârbu.

„Să vii Duminecă la biserică”, mi-a spus Părintele, despărțindu-se de mine. Nu era nevoie să mă invite. O biserică adevărată, cu icoane, cu miros de tămâie și cu un Preot în odăjdii slujind liber, nu în taină și cu frică,

LIBRIS | We know books

asa cum erau slujbele în închisoare, era tot ce dorea sufletul meu. Văzusem biserica. Era o clădire de lut, ca oricare altă casă din sat, dar cu o mică turlă și cu un clopot. Duminică dimineața glasul subțire al clopotului a răsunat peste sat. Era luna mai, pomii erau în floare, aerul era răcoros și pur, iar clopotul suna vesel și pătrundea liber în urechi, fără a mai trece printre zăbrelele celulei și prin obloanele de lemn. Acum era un clopot liber, un sunet liber și o ureche liberă care îl recepta.

Interiorul bisericii era sărac și foarte sever, aproape ca la o biserică din catacombe. O lumină aurie intra pe fereastra dinspre miază-zi și Părintele slujea luminat de această aură. Se mișca încet, hieratic, cu vocea lui mică și domoală, asemenea unui sfânt părinte din secolul patristic. M-am așezat la strană alături de cântăreț și de ceilalți credincioși care cântau. Cântasem și eu în corul bisericii din sat și ca elev de liceu.

La sfârșit, Părintele a vorbit. Era o oarecare prudență în ceea ce spunea, știam că orice mișcare a noastră era înregistrată de poliția locală, că eram urmăriți pas cu pas, dar glasul lui cald pătrundea în inimi. Vorbea cu o dragoste și o convingere interioară atât de puternică, încât, fără să vrei, te simțeai prins într-un fel de zbor spiritual și de o iubire pentru tot. Plecai din biserică de fiecare dată cu o iubire mai mare pentru semenii, cu un sentiment de solidaritate pentru aproapele tău și cu o binecuvântare care te însoțea toată săptămâna dacă, din cauza muncii istovitoare de la fermă, nu mai aveai timp să-l întâlnești pe Părintele Constantin, sau el, prins de grija pentru toți, nu mai ajungea în cursul săptămânii să te întâlnească. În felul acesta zilele noastre de exil în satul Viișoara căpătau un sens purificator, o justificare împotriva absurdului în care trăiam de aproape douăzeci de ani.

La scurtă vreme după venirea mea au început plecările din sat. Mai întâi bănaștenii, care fuseseră

aduși acolo fără altă vină decât pentru faptul că erau aproape de granița cu Iugoslavia și puteau fi bănuți de relații cu sârbii titoiști; apoi au prins să plece cei eliberați din închisori, fără niciun criteriu; nu în funcție de timpul eliberării, nu după presupusa lor importanță, ca și cum securitatea lucra haotic. Curând, Părintele Sârbu a plecat și el. Apoi, după decretul general de amnistie, se pleca masiv. În luna august, cu ultimul lot, am plecat și eu. M-am dus în Dobrogea, în satul meu. Nu era nicio posibilitate de trăit acolo. Dobrogea era total colectivizată și nicăieri nu era loc pentru mine. Am plecat la București, spre a încerca să reintru la medicină. Nu era posibil. Am tot întrebat de Părintele Sârbu și nimeni nu știa nimic. Mă reîntorsesem la biserica din Popa Tatu, biserica la care mergeam în perioada primei mele studenții.

Cred că trecuseră vreo doi ani de la eliberare când, pe bulevardul Schitu Măgureanu, l-am văzut pe Părintele Sârbu urcând încet. Veneam din spatele lui și l-am recunoscut după mersul domol, după anumite mișcări de neuitat. L-am ajuns din urmă, i-am sărutat mâna cu bucurie. Într-un sens, el era acela care mă pusese pe picioare duhovnicește, după ieșirea din închisoare, când eram aruncat dezorientat într-o lume pe care o râvnisem, dar care acum mi se părea străină și ursuză. Cu bonomia lui mângâietoare, a discutat cu mine de parcă ne despărțiserăm ieri și toate câte-i spuneam despre mine le primea, de parcă le-ar fi știut sau intrau în ordinea normală a lucrurilor. Am înțeles că se desprinsese aproape total de grijile lumii, că era dedicat numai misiunii sale preoțești și că toate cele ale lumii acesteia intrau în ordinea banalității. M-a chemat la Biserica Sapienței: „O să-i întâlnești acolo pe mulți dintre cei cu care ai suferit”, mi-a spus. I-am făgăduit dar, spre rușinea mea, a mai durat câteva luni până am fost în stare să-l vizitez. Probabil că era în